

El debat pendent de les cambres agràries

Quan em van demanar d'exposar en un parell de folis la meua opinió sobre el traspàs del patrimoni de les antigues cambres agràries, em va semblar que seria ben senzill; per això, tot i que d'entrada havia dit que no, finalment vaig acceptar. És quan vull començar a escriure que m'adono de la dificultat: no conec l'estat exacte de la qüestió, ni el volum real d'aquest patrimoni —hi ha algú que el conegui realment?—, ni quines negociacions es porten a terme... Què podré dir amb coneixement de causa? Mentre intento ordenar les meves idees, em ve a la memòria —m'hi ve gairebé sempre que penso en les cambres agràries— la data del dia 9 d'octubre de 1978. Aquell dia, per a la majoria de gent, no devia ocórrer res de transcendental, però per a mi succeïren dos fets que marcarien, probablement, la meua vida: d'una banda naixia la meua filla; de l'altra, pràcticament a la mateixa hora

en què es produïa el naixement, se celebrava un judici, que vaig perdre, amb motiu d'una baralla que havíem mantingut amb afiliats d'un sindicat contrari, durant una enganxada de cartells, demanant l'abstenció a les eleccions a cambres agràries que es van fer aquell any.

Lògicament, no em vaig presentar al judici i aquest fou el motiu de la meua condemna. Passaré per alt la trista impressió que em va produir el fet que cap dels meus companys de sindicat fos allà per ajudar-me; en canvi, em sembla important ressaltar dues qüestions: en primer lloc els anys que han transcorregut des d'aquella data, gairebé disset, i el que defensàvem en aquell moment: l'Organisme de Serveis Agraris.

Se'm fa difícil d'entendre com amb tants d'anys la qüestió encara està per resoldre i se'm fa més difícil d'entendre encara perquè, avui, tot el problema rau només en qui es queda el patrimoni que, quota a quota, havien creat, obligadament, els avis o els pares dels pocs pagesos que avui queden.

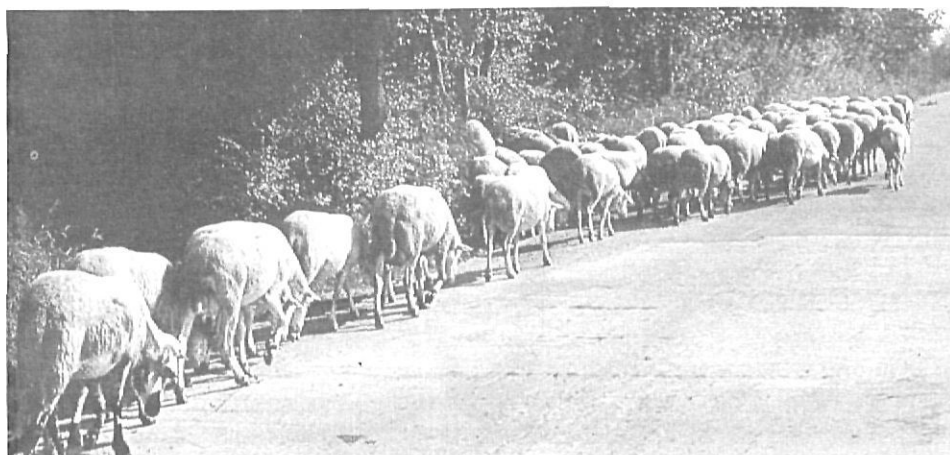
Si he de dir com em sembla que s'ha de fer el traspàs del ja citat patrimoni, la resposta em sembla òbvia: ha de passar, de

«No sabem com reaccionar ni a l'abandonament dels nostres pobles ni al desequilibri cada cop més accentuat del nostre territori».

PEP CABALLE

totes totes, a titularitat pública –salvant aquells casos en què el patrimoni l'hagin creat altres entitats (cooperatives, SATS, etc.). Els destinataris, per tant, podrien ser els ajuntaments, o bé, en alguns casos, el propi Departament d'Agricultura, sempre que es garantis l'ús d'aquelles entitats agràries que encara sobreviuen en aquesta època de tantes desaparicions. Suposo que caldria analitzar cada cas i vull suposar, també, que d'alguna manera ja es deu anar fent. Malgrat tot, crec que he d'insistir que aquest no és el veritable problema sinó que el problema està en el fet que, desmantellada, potser per anacrònica, una xarxa de locals on es donaven, amb més o menys encert, uns determinats

per què. Penso que ni l'administració, ni les organitzacions agràries, no s'han pres el problema prou seriosament ni en la seva globalitat. Tant els uns com els altres han actuat, normalment, de cares a la galeria, solucionant alguns problemes puntuals, o fent unes reivindicacions concretes, que gairebé mai han tingut en compte ni l'interès majoritari ni el conjunt.

Recordo un altre moment en la meua vida de sindicalista que em va marcar profundament. En aquella ocasió era una assemblea general, en la qual, després de tota una jornada de reflexió i debat, vam arribar a la conclusió que el sindicat havia d'actuar amb rigorositat, analitzant els problemes, conscienciant la gent, intentant fer una feina, més de corredor de fons que no pas d'*sprinter*. Malgrat l'acord adoptat, els qui de fet manaven van aconseguir d'imposar-se convertint la feina feta fins llavors en una mera plataforma per llençar-se a la pura reivindicació puntual, molt més rendible per a l'opinió pública, però sens dubte

mancada de la base sòlida que intentàvem buscar fins llavors. Crec que estem allà mateix: mentre no hi hagi un debat profund, global, al marge de les picabaralles clàssiques entre organitzacions diferents, al marge dels interessos polítics i al marge de protagonismes estèrils, no solament no anirem endavant sinó que continuarem retrocedint com fins ara.

I el patrimoni de les cambres agràries? Sincerament, és el que menys em preocupa. Em preocupa, en canvi, saber qui farà les funcions que abans feien aquests organismes i saber que qui les faci no sigui per interès propi, econòmic o polític. I em preocupa, insisteixo, aquest debat pendent, sense el qual no sabem com reaccionar ni a la PAC, ni a l'abandonament dels nostres pobles, ni al desequilibri cada cop més accentuat del nostre territori. Les conclusions d'aquest debat haurien de servir, des del meu punt de vista, perquè el pagès aconseguixi, d'una vegada per totes, el seu veritable paper en el conjunt de la societat.

JORDI NADAL I FARRERAS

serveis al pagès, no ha estat substituïda per cap altre organisme o entitat que pugui donar els esmentats serveis. Una vegada més, el pagès que encara resisteix, s'ha vist desposseït d'un dret sense saber ni com ni